

Kuninga Kuulutaja

PÄRNU KUNINGA TÄNAVA PÕHIKOO LI LEHT

14.06.2020

9.KLASSIDELE PÜHENDATUD ERINUMBER

9. klasside aeg siin koolimajas on läbi saamas. Sel korral tuli põhikooli lõpp teisiti: eksameid ei toimunud, rinda tuli pista distantsõppega, isegi tutipäev toimus virtuaalselt. Meie tublid üheksandikud said selle kõigega edukalt hakkama! Järgnevalt saate lugeda lõpetajate mälestusi ning mõtisklusi meie koolimaja ja kooliaja kohta. Head lugemist!

õpetaja Kristiina

Nende üheksa aasta jooksul on väga palju juhtunud. Kõige rohkem tuleb mulle meelde ikka esimese klassi aktus. Valmistusime õues klassipildi jaoks, kui mind nõelas herilane vastu kõrva. Mul oli väga valus ning pisaratega ei hoidnud end tagasi ka. Pilt sai tehtud ning pärast seda jõin ainult vett. See võttis minult igasuguse tahtmise järgmine päev kooli tulla. Mulle meeldib selle kooli juures asukoht ja majade vahel liikumine. See tekitab natukeseks ajaks keset koolipäeva hea oleku ja annab mõnes mõttes ka vabadust.

Johannes Villmann, 9.c

Need üheksa aastat siin koolis on olnud üks suur seiklus. Siin veedetud aastad on möödunud ülimalt kiiresti. Alatiseks jäävad mulle meelde kõik klassireisid. Igal reisil on olnud erinevad kohad, inimesed ja tegevused, kuid üks asi on jäänud samaks: alati on saanud kõvasti nalja. Koos klassiga on ka koolimajas põnevalt aega veedetud. Seda klassi ei vahetaks ma mitte ühegi teise vastu. Olen usumatult tänulik ka toetavate ja abivalmiste õpetajate ees, kes on meid ja meie rumalusi talunud. Olen uhke selle üle, et saan öelda, et olen läbinud Pärnu Kuninga tänava põhikooli.

Sten Tamme, 9.c

Uskumatu on mõelda, et juba varsti on minu jaoks põhikool läbi. Üheksa aastat on läinud linnulennul. Nende aastatega on mul kogunenud palju häid, naljakaid ja ka emotsionaalseid mälestusi.

Esimene, mis mulle meenub, on filmitunnid õpetaja Urmasega. Oh kui palju tunde saime me temaga arutada maast ja ilmast. Kord rääkis ta meile, kuidas ta on päris inimese aju näinud. Väga huvitav oli!

Kõige viimati juhtunud mälestus on mul õpetaja Maivega. Tema tunnid olid alati täis positiivset energiat, vahet pole, kas ta õpetas meile keemiat, ajalugu või matemaatikat. Alati tõi ta päikest minu päeva!

Eleanora Kullamä, 9.c

Need viis aastat siin koolis on möödunud kiiresti, lõbusalt ja vahel ka kehvemalt. Ma mäletan oma esimest päeva väga hästi. Aktusel uksest sisse astudes oli pulss laes ja arvasin, et ma ei sobi siia, aga õnneks sulandusin klassi kiirelt sisse. Juba esimestel päevadel leidsin ma head sõbrad. Eriti jäi meelde üks klassiöö, need on parimad üritused koolis. Need mängud ja niisama olemine ja eriti see õudukas, mida me seal vaatasime, oli VÄGA õudne (kes teab, see teab) ja järgmisel päeval koolis pooled meist lihtsalt magasid, aga keegi polnud kuri.

Axel Peeter Peterson, 9.c

Mul on väga hea meel, et sattusin just siia klassi ja kokku just nende klassikaaslastega. Selle üheksa aastaga on nii palju korda saadetud, et ei jõua ära kirjutada. Eriti jääb meelde Vormsi klassireis.

Soovin tänada ka õpetajaid ja juhtkonda, kes on mind need üheksa aastat toetanud, eriline tänu klassijuhatajale ja õppealajuhatajale.

Päris kahju on lahkuda.

Daniel Buman, 9.c

Mulle meenub meie 8. klassi kahe kilomeetri jooks. Pidime selle umbes 15-20 minutiga läbima ning mina ja mu sõber otsustasime päev enne jooksu Vallikääru ringi läbida kiirkõnniga. Muidugi ei läinud see just kõige paremini, sest mul oli raske koolikott ja ma pole väga sportlik inimene. Jõudsime pool ringi ära teha, enne kui alla andsime.

Järgmisel päeval pidime kaks Vallikääru ringi ära jooksma. Sörkisin sõbraga terve aja. Esimene üllatus oli see, et ma jooksin need kaks kilomeetrit 14 minutiga. Teine üllatus oli see, et ma olin lõpetades ikka elus.

Liso-Lizete Lemberg, 9.c

Viie aasta jooksul on siin koolis nii mõndagi õpitud. Kõige suuremaks tarkuseks ei pruugi olla glükoosi valem keemias või puhkpillid muusikas, vaid see, et koolikott peab olema võimalikult erinev, ja kui peaks endale mingil põhjusel võimlat ehitama, siis ei jätaks lakke kruve, mis on üsna efektiivsed võrkpallide purustamises. Kuninga kool on igatahes väga hea mulje jätnud nii õpetajate kui ka õpilastega.

Rasmus Pertel, 9.c

Mäletan siiani esimese klassi muusikatundi, kus pidime õpetajale klaveri saatel laulma. Kuna korralik pinge oli peal, siis 95% sõnadest läksid kas sassi või muutusid sujuvalt täiesti suvalisteks sõnadeks. Peale rasket ja kurnavat pingutust sain teada, et siiski ei kvalifitseerunud poistekoori. Üllatus-üllatus, siiani ei oska kuskiltki otsast laulda.

Joosep Siigla, 9.c

Ma ei suuda ikka veel uskuda, et minu teekond on Pärnu Kuninga tänava põhikoolis läbi saanud. Meil on oma klassiga nii-nii palju mälestusi. Esimesed mälestused on need, kui pärast kooli osade klassikaaslastega rongi peal mängimas käisime. Mäletama jään ka kõiki lõpureise. Eriti eredalt Vormsit (kes teab, see teab). Iial ei unusta meie ühiseid sõdasid õpetajate vastu, kahjuks enamasti leppisime kaotusega. Südamesse jääb alatiseks Maive, kahju, et ta alles meie viimasel aastal Kuninga kooli tuli. Ta tegi iga päeva nii eriliseks. Loodan, et kõigil jäi mingigi positiivne mälestus meie klassist.

Emma Mia Jaanimägi, 9.c

Minu jaoks on üks hea mälestus koolist kindlasti see, kui osalesin meie kooli näiteringis. Alguses küll pelgasin neid uusi inimesi, kes seal ringis koos minuga olid, kuid lõpuks saime kõik omavahel hästi läbi. Mäletan veel ühte kindlat etendust, kus meil oli vaja mingit nõidumist teha ja mu lavapartner pidi käes oleva klaasist keeduklaasi laua peale tagasi panema. Juhtus nii, et ta pani selle laua peale liiga suure jõuga ja see keeduklaas lendas igale poole kildudeks. Publik küll ei saanud aru, et nii ei oleks pidanud juhtuma, kuna kumbki meist ei teinud sellest välja. Seega võib mind isegi professionaalseks näitlejaks kutsuda.

Sandra Suve, 9.c

Kuninga kool jääb alatiseks mulle meelde just õpetajate pärast. Mida vanemaks me saime, seda vabamalt nendega suhtlesime. Ma arvan, et algklassides ei oleks ettegi kujutanud, et õpetajad oskavad ka nalja teha! Kunagi tundus kool selline range koht, aga mida aeg edasi, seda rohkem vabamalt sai seal ennast tunda. Lõpuaastal sain aru, et kõike saab ka läbi rääkida, näiteks kui on soovi minna varem sööma või saada rohkem süüa. Kõik on võimalik, kui oled hea jutuga ja suudad söögitädisid veenda (kõigil see muidugi välja ei tulnud). Kuninga on koht, kuhu tuleks iga kell tagasi!

Berit Pohlak, 9.c

Vägevad üheksa aastat vägevate kamraadidega!

Pulli saanud on palju ning need ajad ei lähe kunagi meelest. Olen ülimalt rahul, et just sellise klassiga ühte sattusin. Isegi kahju lahkuda, kuid mis teha, eluliin kulgeb ju nii. Eriti suur au oli olla meie klassijuhataja Kristiina Hundi klass. Kunagi kohtume veel taas, et seda kõike meenutada.

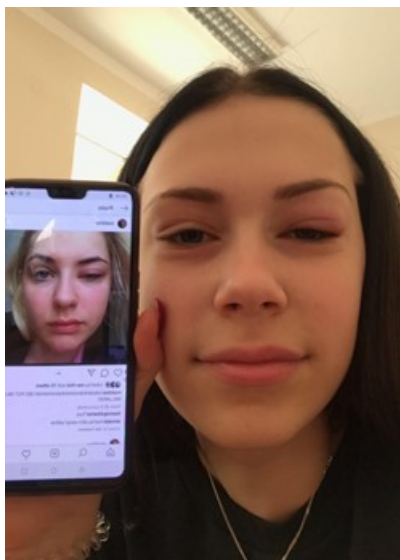
Soovin, et täituks kõigi unistused ja palju edu kõigile edaspidiseks. Oli pull, tänud nende aastate eest.

Lennon Peeters, 9.c

Olen õppinud Pärnu Kuninga tänava põhikoolis juba juba üheksa aastat. See aeg on möödunud väga kiiresti. Iga aasta jääb erinevate sündmuste poolest meelde, näiteks 8. klass uurimistöö pärast ning viimane ehk üheksas selle poolest, et peaaegu kolmandik kooliaastast pidi kodus õppima. Veel jäävad muidugi meelde toredad õpetajad ja klassikaaslased.

Martiina Vaht, 9.c

Kuninga kooli puhul jään ilmselt kõige rohkem igatsema seda mõnusat kodust keskkonda ja ka õpetajaid. Huvitavaid ja põnevaid seike on ette tulnud tihti, nii et on raske ühte neist välja tuua. Kuigi meil endal tutipidu koolimajas polnud, siis jäävad ikkagi eelmiste aastate toredad tutipeod hästi meelde. Isegi kui lõpetajad polnud meie, olid emotsioonid peaaegu et samad. Eelmise aasta lennu tutipeol tuli endalgi pisar silma. Kool on nii mõnelgi eluperioodil minu jaoks olnud koht, kus ma kõige rohkem oma päevasid veeta tahan. Kui miski mind üldse kunagi kooli tulemast on heidutanud, siis ei ole see kindlasti olnud paistes silm või katkine käeluu.

Annabel Preis, 9.c

Mida ma mäletan oma üheksast kooliaastast? Kummast ma alustan, heast või halvast? Alustan halvast, siis jääb hea lõppu. Me ikka korraldasime ja tootsime päris palju. Direktor ja klassijuhataja Lemme nägid juba algklassides meie kasvatamisega vaeva. Aga põld kannab vilja, meist on lõpuks saanud täitsa toredad inimesed. Kõige rohkem on ilmselt meiega vaeva näinud ja meie rõõme jaganud õppealajuhataja Liina, sotsiaalpedagoog Kersti ja klassijuhataja Kristiina. Sügav kummardus.

Midagi head ka - meie lahkumisega muutub kool kindlasti rahulikumaks ja vaiksemaks, aga ka igavamaks paigaks. Elul peab ikka olema värve! Maie-tädile ka kraaps ja kummardus.

Kaur Oskar Volt, 9.c

Mina tulin siia kooli kaks aastat tagasi, seega mul pole siin võrreldes teistega väga palju mälestusi, kuid on küll üks päev, mida ma alati mäletama jään. Oli 2019. a juuni algus ja me läksime klassiga lõpuekskursioonile Vormsile. Oli palav päev ja kui me majutuspaika jõudsime, tahtsime poodi minna. Paraku tuli välja, et lähim pood oli umbes 6 km kaugusel. Sinna kõndimine oli tegelikult väga tore, mul oli kõlar kaasas ja lasime sealt muusikat. Kui majutuspaika tagasi jõudsime, mängisime kaarte.

Ethel Pill, 9.c

Arvan, et minu lemmikuks meenutuseks jääb see, kui me saime õpetaja Lemme käest endale klassikalendri, kus iga kuu juures on mingi pilt meie klassist ja tegemistest. See kalender on 2013. aasta oma. Näiteks detsembrikuu juures on pilt tervest meie klassist, kus oleme kõik mingites loomakostüümides.

Kadri-Marlen Sõgel, 9.c

Üheksa aasta jooksul oleme klassiga lähedaseks saanud ja teineteisega harjunud. Viimane aasta selles koolis jäi meile ühise klassina lühemaks, kui arvata oskasime. Meie klass pole kunagi väga ühtehoidev olnud, kuid siiski ei oskaks ma teistsugust koosseisu ette kujutada. Jään igatsema hetki, tunde ning vahetunde oma klassiga. Mulle meenub, kuidas neljandas klassis koos etendust tegime ja koos selleks palju harjutama pidime. Üheksandas klassis etenduse taaslavastamine oli meie jaoks eriline ja tõi tagasi unustatud mälestusi. Hetkel ei tundugi, et mina ja mu klassikaaslased suuremaks oleks kasvanud. Kaasõpilasi vaadates tunduvad nad ikka veel mulle lastena, kes koos esimesse klassi sattusid. Loodan, et mu kallitel klassikaaslastel läheb oma eluteel hästi ja et nad ei unusta täielikult oma põhikooli klassi.

Emilie Olsen, 9.s

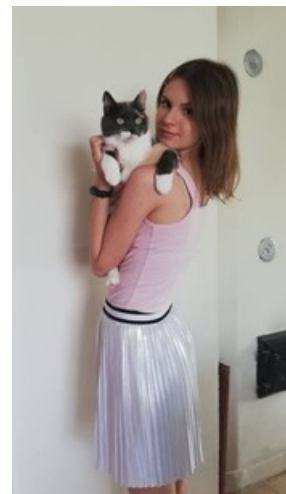
Kõige paremini meenub mulle kõigi nende kooliaastate juures see, kuidas me käisime igal nädalal, igal koolipäeval, igal vahetunnil õues suuremate klassidega jalgpalli mängimas. Kui vanemaks saime, siis kadusid suuremad ära, seega mängisime kuni kooli lõpuni jalgpalli omavahel.

Jan Gregor Ollino, 9.s

Kõige rohkem jääb mulle meelde klassireis Leetu. Sellest võiks palju rääkida, aga võtan mõned hetked kokku. Sõites Leetu oli väga ilus ja soe ilm. Kohas, kus ööbima pidime, oli meri lähedal ja lootsin, et seal saab ujuma minna. Kohale jõudes oleks justkui külmalaine tulnud ja suvised riided tuli asendada dressipükste ja jakiga. Selline ilm ei kutsunud peaaegu kedagi vette.

Saime sõpradega endale väikese kämpingumaja ja õhtul, kui magama läksime, avastasime, et uks ei lähe korralikult kinni. Sinna jäi päris korralik pragu, mis lasi niigi rõskesse tuppa sisse palju külma ja seetõttu külmetasime terve öö.

Olenemata ebamugavustest, oli väga lõbus ning seal sündis palju uusi nalju.

Marii Kask, 9.s

Mulle jääb alaliseks meelde suvi peale kolmandat klassi, kui toimus üldlaulu- ja tantsupidu. Meie klass osales tantsupeol. Tahtsime hirmsasti suurele peole pääseda ja sellepärast pingutasime tantsutundides rohkem kui tavaliselt. Tantsupeole pääsemisest saime teada keset tundi, kui meie tantsuõpetaja Marge Rull klassi tuli ja meile head uudised teatavaks tegi. Terve klass rõkkas rõõmuhüüetest.

Kui juuli kätte jõudis, olin väga elevil. See oli esimene kord, kui ma olin nädal aega oma perest eemal ja mõte sellest tundus väga põnev. Tantsupidu tundus 10-aastasele minule ülimalt suur üritus, kus oli väga palju inimesi, kes kõik ühise eesmärgini pürgisid. Õnneks oli terve nädal suurepärase soe ilm ja peale seda seitset päeva oli meil kõigil lõunamaine jume.

Ühel päeval kanti etendus tervenisti üle televisioonis. Mäletan, et palusin emal seda vaadata, lootes, et äkki satume telekasse. Kahjuks ei pidanud minu lootused paika.

Need üheksa aastat on andnud mulle väga palju uusi ja vahvaid kogemusi. Imelik on mõelda, et sügisel ei saagi enam siia, Kuninga tänaval asuvasse majja, sisse astuda.

Helena Vaik, 9.s

Üheksa aastat siin koolis on minu meelest möödunud üsna kiiresti. Selle ajaga olen kogunud hulga mälestusi. Kindlasti kõige rohkem meenuvad mulle need ajad, kui saime igal vahetunnil väljas jalgpalli mängida. Olime platsil alati kuni viimase minutini ja vahel jäime ka tundidesse hiljaks, kuid vähemalt saime vahetunnid lõbusalt õues veeta. Vahel mängisime isegi talvel korraliku lumega ja tihtipeale said mu jalatsid ka seest märjaks, kuid lõpptulemus oli seda väärt. Neid aegu ei unusta ma kunagi.

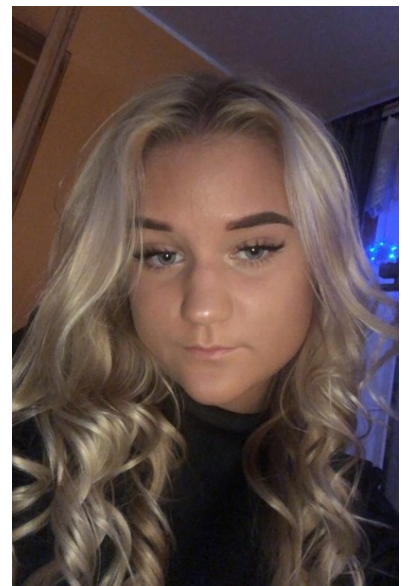
Henri Jõesaar, 9.s

Kuninga koolis on alati saanud naerda, rõõmu tunda ja ka nutta. Mäletan, kui algklassides oli söögiks vastlakukkel ja sel ajal mulle see üldse ei maitсенud. Väike Martha otsustas, et tema seda kuklit ära visata ei julge. Seega peitsin selle kooli ette lumehange. Nüüd kooli lõpetades on just sellistele mälestustele tore tagasi vaadata.

Kauaks jäävad ka meelde mulle meie imetoremad õpetajad ja klassikaaslased, kellega sai väga palju nalja nende üheksa aasta jooksul.

Kuninga kool jääb alati mulle südamesse!

Martha-Liset Rõõmussar, 9.s

Mulle on jäänud kõige paremini meelde see, kui oli külm talv ja tamme juures oli suur jääväli, kus õpilased käisid igal vahetunnil liugu “uisutamas”. Seal sai kogu aeg nalja. Kõige paremini on meelde jäänud, kui Karli lükkas paralleelklassi Alexi jääl ümber ja peale seda proovis põgeneda, aga see ei kestnud kaua, kuna libises ja kukkus täpselt nagu multikates.

Ristjan Metsniit, 9.s

Aastad on selles majas lennanud kiiresti, samuti ka mälestused. Mul ei ole mälestusi palju, kuid kõige meeldejäävamad on siiski klassireisid, eriti meie klassi Jõulumäe reis. Selles ei olnud küll midagi erilist, lihtsalt hästi veedetud aeg oma sõpradega. Sai nalja, sai möllu, täpselt seda, mis peakski mulle tulevateks aastateks meelde jääma, kui selle kooli uste juurest lõplikult lahkun ja uude kooli astun. Tänan kõiki, kes mulle need head ja meeldejäävad aastad tagasid.

Karli Väinola, 9.s

Nende üheksa aasta jooksul on juhtunud väga palju erinevaid naljakaid ja huvitavaid seiku. Kuid mulle meenub esimesena mitte just kõige naljakam lugu. Nimelt käisime me kolmandas klassis tantsupeol, see oli ülilahe ja võimas kogemus. Tantsupeo lõppedes pidime veel laulupeole minema. Kuid kui olime lauluväljakule jõudnud, tulid mudilaskoorid just lavalt maha. Nii ei saanudki me sel aastal laulupeol laulda. Sellest võib järeldada, et kahte head asja korraga ei saa. Kuid ma olen õnnelik, et olen järgnevatel aastatel siiski saanud laulupeol osaleda. See on olnud uskumatu kogemus. Kooli peale mõeldes meenuvad alati need erilised hetked ja neid on väga palju.

Lisbeth Taggu, 9.s

Esimesse klassi minekut ma väga hästi ei mäleta, aga usun, et mu vanemad olid selle üle rohkem õnnelikud kui mina. Nii imelik on mõelda, et meie klass on juba viimane klass ja siin koolis enam õppida ei saa.

Minu jaoks on üks hea mälestus see, kui läksime poistega esimest korda poodi ja tundsim ennast nii vägevatena, sest tegelikult me ju ei tohtinud poes käia. Eriline on see minu jaoks just sellepärast, et nüüd pole see enam üldse nii põnev.

Hardi Vask, 9.s

Mulle jäid nende üheksa aasta jooksul meelde meie klassi lõpureisid. Kõige enam on meelde jäänud meie Rootsi kruis 6. klassis. See oli täis emotsioone.

Me saime endale 5. klassis kirjasõbrad, saatsime mõned kirjad üksteisele. 5. klassi lõpus tulid nad meie kooli külla. Saime rohkem nendega tuttavamaks ning 6. klassi lõpus käisime neil Rootsis koolis külas. Erinevus meie ja nende kooli vahel oli see, et nad said endale sööklas toitu ise tõsta.

Peale seda oli Rootsis meil vaba aeg, kus saime teha, mida soovisime. Meie üritasime leida Starbucks, otsisime seda mitu tundi, kuid kahjuks ei leidnud. Meie meele tegi paremaks laeva peal leitud jääkohv, mis siamaani meenutab mulle Rootsit. Laeva peal oli samuti väga tore ja sai palju nalja. Reis lõppes meie jaoks kurvalt, kuna saime teada, et meie klassijuhataja lahkub õpetajaametist.

Need kõik aastad siin koolis on olnud meeletult toredad ning loodan, et kõigil läheb uues koolis hästi.

Berit Värat, 9.s

Mulle meenub kõige eredamalt vahetundides jalgpalli mängimine. Sellega tekkis vahetevahel pahandusi, aga see oli seda väärt. Küll oli hea tunne, kui tunni lõpus kell helises ja sai minna õpetaja Romani käest jalgpalli küsima. Isegi lumi ja miinuskraadid ei suutnud meid peatada. Tänu meile pandi isegi väljakule uus muru. Nende aastate jooksul on nii mõnigi ilus koll löödud.

Rasmus Isak, 9.s

Minule on kooliajast kõige meeldejäävam olnud uurimistöö kaitsmine. Olin sel päeval väga rahutu ja närvis. Kartsin, et ei saa hakkama ja kukun läbi. Kuid astudes sinna komisjoni ette, sain aru, et see polegi nii hull. Viimasena küsiti, millest on tehtud viisud. Vastust ma ei teadnud, kuid see oli minu uurimistöös kirjas. Mõtlesin, mis mõtlesin, aga välja ei mõelnudki. Lõppkokkuvõttes läks kõik väga hästi.

Kaio Köster, 9.s

Kuigi see aasta jäi meile poolikuks, oleme üheksa aasta jooksul siiski üpris palju korraldanud ning minule on jäänud kõige rohkem meelde hetked, mis tagasi mõeldes tunduvad naljakad.

Näiteks see, kuidas me oleme suutnud lõhkuda ära koolis kaks kella, kuidas algklassides oli meil mingi õudne mäng, kus kõiki suruti õpetaja Kristi klassis peegli juures olevasse nurka kokku ning see, kuidas mina ja Marii hüppasime uksepiida pealt selle sama peegli poole ja hüüdsime: „Nahkhiired!”.

Hilisematest klassidest on näiteks jäänud meelde see, kuidas ükskord kehalises kasvatuses nägime keset võimlat pange ning nägime, et seal sees on mingi pruun vedelik mida tilgub aina laest juurde. Hiljem tegime muusikatunnis sellest laulu, mida esitasime väga halvasti, sest keegi ei suutnud naermise kõrvalt laulda. Soovin kõigile, kes siin kooli jätkavad, õnne, sest just siis, kui meie siit lahkume, hakatakse siin ilmselt andma koolitoitu, kus pole alati hapukurki sees.

Helena Triin Toodu, 9.s

See kool ja klass on mulle üheksa aasta jooksul nii kalliks saanud. Mulle meenub alati üks päev. See on päev, kust koolitee alguse sai - esimene koolipäev. Sel päeval sain ma oma esimese märkuse. Nende aastate vältel olen saanud koolist palju teadmisi ja kogemusi kui ka uusi sõpru. Eriti olen nautinud klassireise ja kooliüritusi. Meie klassi koosviibimised lõppesid eriolukorra tõttu pisut varem, aga kindlasti kohtun enamikuga veel mitmeid kordi. Kuninga koolipere jääb alati mu südant soojendama.

Jaago Teearu, 9.s

Meenutades eelmisi aastaid, tuleb mulle meelde 8. klassi lõpureis. Olime Hiiumaal, kus oli sel hetkel kohutavalt palav, aga ilmad olid siiski väga ilusad. Mulle meenub see, kui seal vanu sõjapunkreid uurimas käisime ja kuidas me kailt vette hüppasime. Ma hüppasin oma terve selja punaseks. Proovisin reisil ka uusi asju, mida ma kunagi varem polnud teinud.

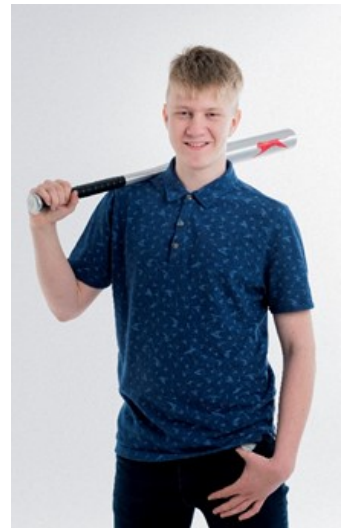
August Joosep Kristov, 9.s

Üks meeldejäävatest sündmustest nende aastate jooksul on kindlasti klassiöö, mis toimus 6. klassis. Alguses mängisime lihtsalt igasuguseid mängu ja pumpasime oma madratseid, aga varsti hakkasid õpetajad natuke nagu nihelema ja kella vaatama. Mäletan, et tahtsime veel vetsu minna, aga klassist välja meid enam ei lubatud.

Siis läksid koridoris tuled kustu, link hakkas lagisema ja n-ö valge kummitus ilmus uksele. Meid viidi gruppide kaupa klassist välja allkorrusele. Koridoris oli veel mitmeid kummituslikke tegelasi. All pidime küünalde valgusel andma mingi vande, aga kuna meie grupp ei suutnud seda öeldes tõsiselt jääda, pandi meid lihtsalt ühte väga väikesesse ruumi kinni. Tundus nagu oleksime seal olnud terve igaviku. Kui meid jälle välja lasti, olid kõik kummitused ja dekoratsioonid kadunud.

Ma olen väga tänulik nendele õpilastele, kes meile selle vägeva etenduse tegid.

Elise Pähkel, 9.s

Kõik need üheksa aastat, mis ma oma klassiga veetnud olen, on jäänud meelde väga lõbusalt. Päris palju on nalja saanud. On olnud ka väiksemaid juhtumeid, kuid need pole kunagi seganud kooliskäimist.

Kõige paremini jääb meelde siiski „TUKI-TUKI“ mäng. Mäletan, kuidas kõik algklassis seda mängu mängisid. Mäng algas siis, kui veel koolikell helises ja nii, kui õpetaja Kristi tunni lõpetas. Kõik jooksid võidu õue ning see, kes viimasena tuli, pidi lugema ja teisi taga ajama hakkama.

Rasmus Koikson, 9.s

Minu kõige toredamad mälestused on meie klassireisidelt, kuna neil sai alati palju nalja, ükskõik kuhu me ka ei läinud. Ühte lemmikut ma valida ei oskakski. Kuidagi on mulle nendest reisidest meelde jäänud mitte need kohad, kus me käisime, vaid just need inimesed, kellega koos olin ja milliseid emotsioone ma tundsin ning kui lõbus meil oli.

Kärt Tamm, 9.s

Mulle on Pärnu Kuninga tänava põhikoolist meelde jäänud kooliball. See on üritus, kuhu tuleb alati kohale suur osa koolist. Kooliballile on valitud väga hea ansambel ning nad teevad head muusikat. Vähestes koolides korraldatakse selletaolisi üritusi. Kooliballil on olnud ka toredad üllatusesinejad. See on meie koolis väga tore traditsioon, loodan, et see kestab kaua.

Samuti on mulle meelde jäänud koolikontserdid. Eriti on meelde jäänud Gerli Padari, Birgiti ja Rolf Roosalu kontserdid. Gerli Padari kontsert meeldis mulle sellepärast, et ta rääkis seal erinevaid lugusid sellest, mis ta elus teinud on ja laulis ka häid laule. See on ka väga tore, et meie koolis on sellised kuulsad lauljad esinemas käinud.

Robin Rattur, 9.s

Üheksa aastat selles koolis on olnud huvitavad ja meeldejäävad. Mäletan väga hästi selle koolitee algust. Me käisime proovitunnis, kus kohtusime klassijuhatajaga. Mina käisin lauluproovides, sest pidin esinema aktusel. Loomulikult mäletan esimest vestlust, kus küsiti meilt küsimusi. Minu jaoks oli raske küsimus, mis puudutas kodust aadressi - ma eksisin selle ütlemisel ning pärast kartsin, et ei saa kooli sisse, kuna olin öelnud aadressi valesti.

Mul on palju häid mälestusi meie koolist. Mäletan igat kooliballi ja klassireisi. Kunagi ei lähe mul meelest, et käisin uurimistöo kaitsmisel koos oma koeraga.

See teekond on olnud pikk, aga samas on see läinud nii kiiresti. Mul on olnud imelised klassijuhatajad ning olen neile väga tänulik.

Roosi-Riin Pastarus, 9.s

Kõik Kuninga koolis õpitud aastad on olnud mulle väga meeldejäävad ja armsad. Jään väga igatsema neid lähedaid õpetajaid ja üleüldist head keskkonda, mis seal on. Kõige lemmikumad tunnid olid minu jaoks just lastekoori tunnid, sest seal tekkisid just kõige huvitavamad jututeemad klassiõega. Muidugi õpetaja Reedale see ei meeldinud ja ta üritas meid lahku istuma panna, aga ega see meid ei takistanud lobisemast.

Ka matemaatika tunnid olid lõbusad. Eriti toredaks muutis need see, et poisid suutsid alati õpetaja Tea marru ajada ja tal kulus tihti terve tund märkuste kirjutamise peale. Kodus olemine pole kohe kindlasti parem kui koolis käimine, kuna koolis jõuab nii palju toredaid ja huvitavaid asju juhtuda, mis jäävad eluks ajaks meelde.

Crete Sinimäe, 9.s

Need üheksa aastat Pärnu Kuninga tänava põhikoolis olid muidu toredad, aga veidi vaevaled. Mälestused koolist, õpetajatest ja klassikaaslastest on kindlasti lõbusad. Nüüd on see möödas ja kõige toredam on seda läbi nalja mäletada.

Minu 1. koolipäev Pärnu Kuninga tänava põhikoolis oli vahva ja paljulubav, aga õhtuks oli mulle juba selgem, mis mind ees ootab, sarnaselt järgmise anekdoodiga:

Noored vanemad saavad oma poja 1. septembril kooli. Kõik ilus ja uus septembrikuus ning vanemad on ka õnnelikud. Pärast esimest koolipäeva on pojal siiski teine arvamus: "Oleks te vaid öelnud, et see jama kestab vähemalt üheksa aastat!"

No nii jamaks see koolis õppimine ikka ka mulle ei kujunenud, aga raskusi tuli ületada omajagu. Samas kirjeldab ka järgmine anekdoot minu koolis õppimist tabavalt:

Ema: "Miks sa täna mulle päevikut pole näidanud?"

Kuigi ka minu koolitee oli veidi konarlik ja põnev, aga muidugi mitte nii põnev kui Jukul...

Juku tuli koolist ning vanaema pärima, et mida siis koolis ka tehti.

Juku: "Keemiatusnis tegime katseid ainetega, mis võivad plahvatada."

Vanaema: "Ja mis te homme koolis teete?"

Juku: "Millises koolis?"

Minu ja klassikaaslaste kool jäi kenasti siiski alles peale neid üheksat aastat.

Aga kui meenutada, siis ei olnud ka õpetajatel meie õpetamisega koolis alati kuigi lihtne, kuid loodame, et siiski lõbus, sarnaselt Jukuga...

Õpetaja bioloogiatusnis:

„Loomi, kes imetavad, nimetatakse imetajateks. Juku, aga kes on siis linnud?“

Juku: „Munatajad!“

Õpetaja emakeeletunnis:

„Sõna „piisk“ käänname niimoodi: „piisk“, „piisa“, „piiska“. Juku, moodusta mitmus sõnast „piisk“!“

Juku: „Vihm!“

Õpetaja füüsikatunnis:

„Miks me näeme välku ja hiljem kuuleme kõuemürinat?“

Juku: „Sellepärast, et silmad on kõrvadest eespool!“

Ajapikku pusisin koolis õppimisega kõvasti ja tundus, et tulen mulle pandud ootustega ja lootustega toime, aga üheks viimaseks komistuskiviks sai 8. klassi uurimistöö...

Kaheksandikel oli uurimistöö kaitsmine. Mina olin kaitsmisel esimeste seas ja kui ruumist välja astusin, hakkasid teised kohe pärima, et kuidas oli...

“Oh, polnud hullu, aga aineõpetaja oli vist mingi usuhull – niipea, kui ma midagi ütlesin, ohkas ta: “Jumal hoidku!”

Tundus ehk lootusetu, aga sain hakkama ning elasime kõik koos selle põhikooli rõõmuga üle ☺! Õpitud sai palju, klassikaaslased olid lahedad, õpetajad mõistvad ja koolimaja jääb mälestustesse!

AITÄH JA ELAGU TULEVIK!

Oskar Mihkel Kägu, 9.s